

El Viatge dels Somnis

Kà Barceló

1r Premi II Concurs Literari 2018

Relats Eròtics

DO Penedès

El viatge dels somnis

KÀ BARCELÓ

www.kabarcelo.com

Copyright © 2020 Carolina Barceló Monerris

Disseny coberta: Carolina Barceló Monerris

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'autora qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Per les lletres i el vi

23 d'abril

WALDEMAR

Aquell estava sent un viatge de bojos. A Berlín, un esverat despertar de matinada, un retard en el vol que el faria anar de bòlit durant el matí i un oblit que estava deixant-lo sense bateria al mòbil. Havia de ser fàcil, com els últims viatges de negocis al Penedès; el sol del Mediterrani, les planes amb fileres de vinyes cultivades que s'exhibien nues i poderoses sobre els tons ocres i castanys de la terra a l'hivern, les màquines llaurant la terra i els homes podant l'excés de vergues.

En sortir del celler, en Waldemar encara assaboria la profunda calidesa del vi ecològic elaborat amb xarel·lo i criat en bota que li havien ofert. Anant cap al cotxe va fer una ullada al mòbil i va poder comprovar, amb certa desesperació, que no disposaria de GPS per tornar a l'aeroport. El temps s'havia tornat gris i fred, i l'espessor dels núvols era esfereïdora, conferint un aire dramàtic al paisatge d'altiplans conreats amb fileres de vinyes lligades i podades en Cordó Royat. Malgrat la foscor, el paratge seguia sent magnífic. De sobte, uns imprevistos flocs de neu van començar a caure. Sospirà desconsoladament, no presagiava una bona tornada a casa. Després de conduir durant una estona, les innocents volves van convertir-se en petites llances per acabar formant una increïble tempesta de neu. El cotxe va començar a relliscar i en Waldemar, que respirava angoixosament mentre sentia els desesperats

xiulets del seu telèfon dient adeu, va enfilem l'última costera abans de precipitar-se al voral, després de cometre un fatal error amb els frens. Silenci... Perplex davant de tanta calamitat, va romandre quiet uns minuts, amb les mans aferrades al volant i panteixant com si acabés de fer un esprint. Després va sortir del cotxe i, sota els agressius i gèlids floes de neu, va albirar els llums encesos d'una masia.

Havia caminat entre els ceps colgats de neu durant el que li va semblar una eternitat i, malgrat la tempesta, les torçades de peu sobre el terreny abrupte de les vinyes i alguna que altra enganxada amb les seves branques, va poder arribar a la casa.

LA FESTA A LA MASIA

Rialles, brindis i confessions obscures. Abans d'haver obert una altra ampolla de Clàssic Penedès, la Nàdia i la Marta ja havien destapat un dels seus somnis més íntims en una espècie de competició davant dels seus dos amics, els quals servien més vi escumós a les seves copes. El soroll del picaporta els va sorprendre. La Nàdia es va aixecar i, entre més rialles i bromes, es va dirigir cap a la porta com una diva, amb la copa a la mà. En obrir, va veure una figura titil·lant embolicada en un abric fins als genolls. Quan li va veure la cara, li va semblar fascinant; el front arrufat, els ulls lleugerament ametllats sota unes celles poblades i agressivament formades que li donaven un aire rude i alhora encantador. Aquell home li va demanar refugi amb la veu tremolosa i un accent que semblava estranger. Sense pensar-s'ho, el va fer passar i el va acompanyar fins a l'habitació de les golfes sota l'encuriosida mirada dels seus amics. En arribar, li va proporcionar una flassada gruixuda que hi havia al vell armari. Un rubor a les seves galtes va descobrir el seu estremiment mentre ell es treia l'abric i l'americana xops, deixant al descobert un cos fort sota la camisa humida i apassionadament abraçada a les seves espatlles. Ella va tossir en un gest de comiat i ell li va agrair l'acollida disculpant-se per les molèsties. La Nàdia notava la sang bullint a la seva cara i, quan va sortir de l'habitació, el cor encara se li accelerava. Reclzada a la porta, va

acabar-se la copa d'un glop; les bombolles juganeres, lluny de tornar-la a la realitat, la van transportar cap a la seva fantasia.

En Waldemar, esgotat i malalt per l'atrafegat dia, es va deixar anar sobre el llit i va estirar la càlida flassada sobre el seu cos, va creuar les mans sota el cap i, mirant l'enteixinat del sostre, es va quedar profundament adormit.

A LES GOLFES

Va obrir la porta a poc a poc, per no fer soroll. La llum de la petita llàntia amb prou feines il·luminava l'estança. Hipnotitzada per la morbosa curiositat que la tenia presa, la Nàdia va escodrinyar-lo pel badall de la porta, tractant de veure si dormia. Va entreobrir els llavis en un gest ansiós i va continuar amb passes insegures fins al peu del llit, des d'on va poder contemplar el desconegut, que romania cap per amunt amb els braços estesos sobre el coixí. Semblava desmaiada i ella va sentir que s'ofegava de desig; aquell home tenia el poder d'un imant, amb la seva respiració entretallada mentre es retorçava lentament en un suau deliri. Es va apropar per observar amb atenció la seva cara i, amb compte de no despertar-lo, va afluixar-li el nus de la corbata que semblava escanyar-lo. Era un rostre molt agradable; els ulls tancats mostraven unes boniques pestanyes negres sota unes celles ben formades. Va imaginar una mirada tendra i càlida i es va estremir. La barba de pocs dies li donava un aire molt masculí, i les línies lleugerament marcades que s'escolaven des de les aletes del nas fins a la comissura dels llavis presagiaven un somriure preciós. Es va ajupir i el va besar amb dolçor, fregant subtilment els seus llavis.

En Waldemar va obrir els ulls; se sentia entumit i exhaust. Podia veure els flocs de neu ataronjats que volaven pel costat del fanal que treia el nas per la finestra de la

cambra. Quan va girar el cap, allà estava, en la penombra, aquell cos esvelt d'una bellesa flagrant enfundat en un vestit color cirera amb el petit esbós de la seva cama escapolint-se entre bastidors. Es va incorporar ràpidament demanant-li disculpes per haver-se quedat adormit. La Nàdia somreia mentre li explicava que l'esperava a sopar. Ell no s'hi va poder negar.

EL SOPAR DELS SENTITS

Els va fer passar als quatre a l'enorme saló. Les rialles i la gresca dels tres amics van deixar pas a un silenci encantat. Una foguera espetegava a la magnífica llar de foc que presidia la cambra; la tènue llum de les espelmes i del foc palpitant descobrien tímidament la configuració de l'estança, on els esperava una taula parada amb coberts d'argent sobre una tovalla en tons bordeus, cadires règies i uns acollidors sofàs de pell sobre una gran catifa de llana blanca. Els convidats van quedar bocabadats. La Nàdia va entrar a la sala. Sonava *Passos a la neu* de Debussy, que l'acompanyava mentre s'acostava a la taula portant tres antifàços. En Waldemar se la mirava fascinat; aquella feminitat era d'un altre món. El vestit vermell volava, deixant entreveure les seves ben tornejades cames. L'habitació semblava moure's lleugerament i el seu cap donava voltes degut a la febre. Quan ella se li va apropar, no va poder evitar aprofundir en el seu escot, contemplant aquells dolços turons rosats regits pels tirants de tela vermelloso. Ella va fer seure a taula els seus amics i els va fer posar els antifàços; ells murmuraven nerviosos, obeint cegament. En Waldemar va pensar que es lliuraria d'aquell joc, però es va equivocar. Sense demanar permís, la Nàdia s'hi va acostar per l'esquena i li va col·locar suaument una bena als ulls. Ell es va posar rígid, va entreobrir els llavis i va engolir saliva en un lleuger signe d'excitació que va

intentar amagar. La força imantada que li recorria l'esquena li accelerava les pulsacions. De sobte, el so del llevataps girant contra el suro. Després, l'inconfusible soroll d'aquest sortint de l'ampolla i el líquid que queia amb suavitat a dins la copa. Amb els ulls tapats, l'oïda detectava amplificats els sons que volien substituir la vista: l'espetarregar del foc, els esclafits de la fusta verda i les passes subtils de la Nàdia passejant amunt i avall de la taula en servir-los les copes de vi mentre les notes compassades del piano acompanyaven els seus moviments i les seves indicacions. Escoltant-la, en Waldemar se la imaginava delectant-se amb la flairança del vi, agitant la copa i observant les seves llàgrimes amb deteniment mentre els revelava el color cirera picota procedent de l'ull de llebre, intens i brillant com el seu vestit. Nervios, va engolir saliva com si la veiés amb els seus carnosos llavis lluents i delerosos, fruit del primer tast. En la seva foscor, a en Waldemar li va semblar que es quedava sol amb ella. Va acostar la copa al seu nas en un tímida apropament a la seva aroma. La primera impressió va ser extraordinària; càlida i dolça. Després, va tornar a agitar la copa agafant-la per la cintura. Gran bouquet, es delia per conèixer els seus matisos. Un intens perfum de fruita madura el va portar al cel. Per fi, la Nàdia els va indicar que tastessin el vi; finalment podria assaborir aquell plaer. Després d'aproximar-se a poc a poc a la seva essència, va arribar el moment de besar la copa. Suaument, amb calidesa. En boca, un sorprenent sabor acaramel·lat i vigorós alhora. Era tal i com l'havia imaginat; el seu cos, la seva fragància, el seu finíssim toc especiat i la seva elegància. Era pura passió. El tast a cegues va transportar els convidats a les vinyes per apreciar la seva fesomia abans del plor del cep, els va apropar als tocs de

fusta nova, als fons minerals de la terra dels seus turons i a les fragàncies herbàcies i de fruites exòtiques de les diferents varietats de raïm cultivat al Penedès; un espectacle sensorial amanit pels preludis per a piano de Debussy. Després de l'últim tast, en Waldemar sentia que la febre i el vi s'havien aliat malèvolament per deixar-lo dolçament estabornit i li van treure el somriure innocent que la Nàdia havia imaginat a les golfes. Ella, amb la complicitat dels antifaços, va contemplar amb delit aquella entremaliada expressió durant un moment, com si estigués sola amb ell, abans d'acabar amb el tast a cegues.

La resta de la vetllada va transcórrer plàcida; el sopar es va servir amb un cent per cent merlot rosat servit ben fred. Tots xerraven i reien. En Waldemar va donar-se a conèixer alegrement, i va atreure les mirades furtives de la Nàdia. Les postres van anar acompanyades d'un Clàssic Penedès Brut Rosat, les bombolles del qual emergien enjogassades pel calze de la tulipa. Semblaven innocents, però no ho eren pas. De nou, en Waldemar va poder veure aquella implacable imatge que no voldria oblidar: ella, amb aquell pervers vestit color cirera, amb la copa de vi escumós color salmó que l'havia rebut a la porta de la masia. Havien passat tres hores com si res i en Waldemar es va excusar, agraint l'atenció rebuda; l'endemà seria un dia dur de tornada a Berlín. La Nàdia li va donar la copa encara mig plena i el va acompanyar escales amunt. Van arribar a la porta de les golfes. Tots dos es miraven fixament, més enllà del fons dels ulls. Havien quedat atrapats i no sabien com sortir-se'n. En Waldemar va sentir que la febre atacava un altre cop i la corbata l'oprimia. Aquella última copa d'escumós l'havia acabat d'atordir. Ella va mirar el seu captivador rostre en penombra per últim cop abans que

l'encís desaparegués, va aixecar la seva copa i ell li va respondre trincant la seva. «Per la retrobada!»